

Hoofdstuk 1

Het geheime pakketje

NOORD-KOREA

‘Jong-Ho, haal jij nog even wat houtblokjes voor me in de schuur?’ vraagt moeder Park. ‘Dan kan ik daarna de rijstpap op de kachel warmen. We hebben nog een halfuurtje, dan is het tijd om naar school te gaan.’

Jong-Ho steekt zijn duim omhoog.

‘Komt goed, mam’, knipoogt hij.

Hij begrijpt precies wat ze bedoelt.

Hij neemt de rieten mand onder z’n arm en loopt naar buiten. Aan de horizon ziet hij een prachtige brede rood-oranje streep. Het duurt niet lang meer, dan is het buiten helemaal licht.

Terwijl Jong-Ho naar het schuurtje loopt, kijkt hij zo onopvallend mogelijk in het rond. Gelukkig, er is verder niemand te zien. Dan glipt hij naar binnen.

Zodra hij de schuurdeur achter zich heeft dichtgedaan, is het aardedonker om hem heen. Maar dat is voor Jong-Ho geen probleem. Hij weet toch precies waar alles ligt.

Al schuifelend loopt hij naar de hoek waar het haardhout ligt. Hij legt eerst wat losse houtjes in de mand. Dan gaan zijn handen tastend langs de linkerkant van de ruwe houtstapel. Het moet ongeveer op de hoogte van z'n knie zijn.

Hij voelt, en voelt ... Ja, hier is het. Zijn hand past maar net in het holletje.

Zo voorzichtig mogelijk neemt hij een pakketje tussen duim en wijsvinger en trekt het naar zich toe.

O nee, hè! Hij stoot per ongeluk met zijn knie tegen de houtstapel. De schrik slaat hem om het hart. Verschillende houtblokken tuimelen naar beneden. Eén ervan rolt tegen de zinken emmer. Wat maakt dat een kabaal!

De adem stokt in zijn keel.

'Zou de buurman het gehoord hebben?' flitst het door hem heen.

Snel legt hij het pakketje in de mand en gooit er meteen losse aanmaakhoutjes overheen. Dan nog drie flinke stukken boomstam. Zo, nu is het pakketje in ieder geval niet meer zichtbaar. Stel je voor dat de buurman buiten staat en dat hij hem straks aanspreekt. Hij heeft altijd van die rare vragen. Vader heeft hem pas voor de overburen gewaarschuwd ... Vooral de buurman is volgens hem iemand die er niet voor terugdeinst om anderen te verraden. Bijvoorbeeld tijdens de

wekelijkse bijeenkomst waarin iedereen een fout van een ander moet vertellen.

Jong-Ho duwt stevig met zijn hand tegen z'n borst. Wat naar, dat z'n hart zo blijft bonken.

Wacht, hij zal eerst de losse blokken die gevallen zijn weer terugleggen boven op de stapel. Dan kan hij daar tenminste niet meer over struikelen.

Hij luistert nog een paar tellen en doet dan de schuurdeur voorzichtig open.

Luchtig fluitend trekt hij de deur achter zich dicht. Als de overbuurman dan vanmorgen stiekem zou kijken, kan hij in ieder geval niet zien hoe gespannen hij is.

Voor Jong-Ho de keukendeur opent, kijkt hij nog één keer achterom. Pffff. De kust is veilig.

Hij tilt de mand met een boog op de keukenmat, en meteen daarop draait hij zo zacht mogelijk de deur op slot.

'Kijk eens moeder', zegt hij opgelucht, 'is dit genoeg voor vandaag?'

'O ja, vast en zeker. Het is weer gelukt?'

Jong-Ho knikt. 'Ja, hoor.'

Hij vertelt niet hoe erg hij net geschrokken is. Moeder is toch al zo vaak bezorgd.

Ze begint ook nu weer steeds zachter te praten.

'Kom', zegt ze, 'ik gooi meteen een paar blokken op het vuur.'

En eh ... weet je zeker dat de keukendeur goed op slot zit

zodat er niemand onverwacht binnen kan stappen?’

‘Natuurlijk heb ik dat gedaan, moeder. Ik doe het zelfs zó zachtjes dat u het niet hoort.’

‘Prima, jongen’, zegt ze. ‘Als het “pakketje” binnen is, moeten we driedubbel oppassen. Je weet hoe het enkele maanden geleden met het gezin Choi is afgelopen, hè. Zelfs in ons zogenaamde vredige dorpje gebeuren vreselijke dingen. We kunnen letterlijk niemand vertrouwen. De familie Choi was altijd zo voorzichtig. Niemand in de buurt wist dat zij christen waren. Maar ze zijn toch verraden.’

Jong-Ho knikt. Moeder heeft gelijk.

Hij is er zelf ook erg van geschrokken toen hij hun verhaal hoorde. Hij beseft meer dan ooit dat het gevaar overal loert. Vader Choi werd betrapd toen hij naar een geheime bijeenkomst ging in het bos. Achteraf bleek dat men hem al wekenlang in de gaten had gehouden. Choi had er zelf niets van gemerkt.

Die avond zijn een paar verklikkers achter hem aangeslopen samen met twee agenten van de geheime dienst. Zodra hij op de plaats van bestemming kwam, is hij doodgeschoten. Net als de andere christenen die daar waren.

Een van de verklikkers was nota bene iemand die zelf een keer de geheime bijeenkomst had bezocht. Hij leek net een echte christen. Hij kende de psalmen, hij kende Bijbelteksten. Maar hij was een NEP-christen, een verrader! Hoe gemeen is dat!